

Universitätsbibliothek Paderborn

Thesavrvs Sacrорvm Ritvvm, Sev Commentaria In Rvbricas Missalis Et Breviarii Romani

In quibus origo cuiusque Ritus, Causæ historicæ, vel mysticæ, ex maiorum ingenio, Theoria, Praxis, Obligatio, & exquisitus Vsus, additis opportunè Decretis omnibus S. Rituum Congregationis, quàm breuißimiè explicantur

Gavanti, Bartolommeo

Antverpiæ, 1634

De initio Horarum. IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40244

3 Quare nouo iure quinques hodie recitatur in Officio, si dicantur Preces in Prima & Completorio. Initio quidem Matutini & Primæ ad professionem fidei, quæ est virtutum omnium fundamentum: & dicitur secretò, quia in primitiva Ecclesia sub silentio plerique fideles erant, metu persecutionum, Dur. lib. 4. cap. 25. In fine quoque Completorij secretò dicitur; quia in fine mundi plures in corde reseruabant fidem, non ore palam prædicabunt, idem *ibidem*. In medio ad Preces Primæ, & Completorij; quia in primitiva Ecclesia, & in fine mundi in electis solidior fides, vnde & bis in his duabus Horis dici solet.

4 Sed cur in medio, ad Preces, partim clara voce, partim secreto dicitur? Quia corde creditur ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem, *Roman. 10.* Dur. lib. 5. cap. 5. sed numquam totum clara voce, sicut in Missa, quia, inquit S. Thom. 2. 2. *quæst. 1. art. 9.* ad 6. initio diei, in primitiva Ecclesia, prædicabatur fides pouū oculè; & idem in fine diei, Antichristi tempore, fiet; nunc vero temporis, quod hora Missæ repræsentat, manifestata fide, Symbolum Patrum, quo declaratur Symbolum Apostolorum, euulgatur liberè, & absque metu cantatur. De Symbolo satis.

De initio Horarum.

C A P. I V.

Tribus modis inchoatur Horæ Matutinum per *Domine labia mea*, &c. Completorium per *Conuerte nos*, &c. Reliquæ Horæ per *Deus in adiutorium*. De Matutinum principio prædicto me-

minit Amal. lib. 4. cap. 9. & alij post eum. Signum Crucis ad os fieri, scribit Gemma an. lib. 2. cap. 1. De initio Completorij prædicto, Hugo in Spec. cap. 3. De initio reliquarum Horarum, quod diximus, Nau. de Orat. cap. 3. num. 64. & auctorē facit Damasum suam Hieronymi. Gregorio tribuit Polyd. Virgil. lib. 6. de Inuent. cap. 2. Amalar. autem in Matut. lib. 4. c. 9. non meminit huius Versus, *Deus in adiutorium*. Erat autem hic Versus in ore Monachorum frequentissimus, Cassiano teste lib. 12. *Instit. c. 23. coll. 10. cap. 10.* Signum Crucis à fronte ad pectus ad ea verba fieri, tradidit Beler. de *Diu. Offic. cap. 24.*

2 Contingit enim, ait Turrecrem. ad Reg. sancti Benedicti, tribus modis peccari, corde, ore, & opere. *Domine labia* dicitur contra peccatum oris; *Conuerte*, &c. contra peccatum cordis; *Deus in adiutorium*, contra peccatum operis. Et quia in peccato oris & cordis est aliquid operis, ideo, ait Dur. lib. 5. cap. 2. in Matutino quoque & Completorio additur Versus *Deus in adiutorium*, &c.

3 Aptius autem principio totius Officij præponitur *Domine labia*, &c. quia ore laudandus est Deus cum recitatione Officij. Et quia per diem vagamus a Deo, ideo sub noctem dicimus aptius, *Conuerte nos Deus*, &c. Per diem autem saepius cum antiquis Monachis dicimus, *Deus in adiutorium*, &c.

4 Prosequimur cum *Gloria Patri, & Filio*, &c. auctoritate Damasi; & ad omnes Horas dici, scribunt Amal. lib. 4. cap. 9. & Valafridus cap. 25. Damasus tamen non est auctor huius Versus, qui ante Damasum a Nicæna Synodo fuit compositus; imò ab

I. Aposto-

66 Comment. in Rubr. Breuiarij. Sect. V. Cap. IV.

Apostolis fluxisse, probat ex Basilio Baronius ann. 325. Nicenumque adidit, *Sicut erat in principio*, &c. vt idem Baron. ibidem ex Conc. Valesi can. 7. Plura infra cap. 8.

nit humiliori tunc vti lingua, qualis est Latina comparata cum Hebreis.

De Inuitatorio.

C A P. V.

H Abetur Inuitatorium apud Amal. lib. 4. c. 9. in quo inquit, communis cœtus Fntrum conuocat omnes degentes vindique, vt excitentur & veniant ad confitendum Domino. De codem Alcuinus ante Amalarium, dum causam reddit, cur Inuitatorium die Epiphaniæ non dicatur.

2 Dicitur autem sexies integræ intra Psalmum *Venite*, & ter imperfectè, id est pro medietate eiusdem quia aliqui perfectè, aliqui imperfectè in uitationem recipiunt. Senarius est perfectorum, qui constat uno, duobus, tribus. Imperfectorum numerus est illorum trium, qui Superbia, Avaritia & Luxuria studerunt. in Rat. lib. 5. cap. 3. Sexies ite integræ, quia in sex ætatibus mundi inuitantur omnes ad Deum, Mich. Timor. in Spec. ordin. 4. par. trac. 6. cap. 16.

3 Variatur pro officij qualitate, & in Ferijs variari tradit Radul. Prop. 15. quæ varieras concinnior esthodie quam ante Pium V. tum in Officio de Tempore, tum de Sanctis.

4 Dominico dicitur de creatione, *Qui fecit nos*; quæ facta est primo dierum omnium. in reliquis diebus concordat Inuitatorium cum antiquis.

5 In die Epiphaniæ non dicitur, ex Alcuino cap. de Theophania; quia, inquit, Herodes inuitauit, & congegauit Scribas, ut scirent de Christo ad eundem occidendum. Vel quia Magi, inquit Hugo in Spec. cap. 3. à nomine inuitati venerunt a Christum. Vel

5 Completetur initium Horarum per Alleluia. Vox est Hebreæ, quæ significat, Laudate Deum, ex Aug. in Psal. 118. cum plenitudine tamen gaudij, & exultationis, auctore sancto Thomapost Glos. in cap. 19. Apocal. Sanctus Germanus in Theoria explicat hoc modo: Al, venit, el, Deus, uia, laudate: vel ex eodem, Pater, Filius, Spiritus sanctus. quam expositionem S. Gregorio tribuit Dur. lib. 4. cap. 20. ubi alias tres affert, quæ mihi non satis placent. In aliam linguam transferri non debet propter sanctiorem auctoritatem, ait Isidor. lib. 1. de Diu. Offic. cap. 13.

6 A sancto Hieronymo fuit hæc translata de Ierosolymitana Ecclesia ad Romanam iussu Damasi, vt docet S. Gregor. lib. 7. Epist. 63. qui & eamdem vocem Romæ restituit, ex Rup. lib. 1. de Diu. Offic. cap. 35. non simpliciter, sed instituendo, vt diceretur etiam extra tempus Paschale, vt exponit Baronius, Augustinum citans in Psal. 106. dum scribit de Damaso, anno 384. Erat enim in vsu Ierosolymis ante Damasum, qui & Romæ eamdem vocem ordinauerat; sed deinde fuerat omissa usque ad tempora sancti Gregorij, qui eamdem restituit.

7 Post Septuagesimam loco Alleluia dicitur, *Laus tibi Domine*, &c. ex Decreto Alexandri II. vt ait auctor Gemmæ an. libro 4. cap. 117. titulo de Sancto Stephano, in postremis verbis. Mutationis huius ratio est, ex Alcuin. cap. de Septuages. quia conue-